

DOM, CESARJAI!
 VSE ZA VERO

Domači Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto II.

V Celovcu 10. aprila 1898.

Štev. 7.

Velikonočne pesmi.

I.
 Na Tebe ljudstvo hujska, ščuje
 Sovražnikov zavidnih srd,
 Da množica Te besna psuje,
 Želi, zahteva Tvojo smrt.

Nihče druhali Te ne brani! —
 Sodnik krivičen, omahljiv
 Predá Te množici zdvijani
 Prepričan sam, da nisi kriv.

In vlačí Te, nedolžna žrtev,
 Po mestu rabljev krutih trop,
 Doklér ne nagneš glave mrtev! —
 Usmiljen je s Teboj le — grob.

II.
 On vstaja zmagovit iz groba,
 Bežijo plahi stražniki;
 Uničena je vaša zloba,
 Hinavski vi sovražniki!

Na grob ste kamen zavalili,
 In nanj pritisnili pečat;
 „Tedad smo varni“, ste sodili,
 „Povrne spet se čas nam zlat.“

Minila je za vselej doba,
 Ko nas sramótil je povsod,

Grobove, v katerih je trohnoba,
 In kačji nas nazival rod.“

One, — nikar se ne radujte!
 Zastonj vaš zmagoslavni krik!
 On vstal je, — trepetajte — čujte:
 Odslej bo On vam strog sodnik.

Izročil Oče mu nebeški,
 Oblast čez ves je zemlje krog,
 Izročil mu je rod človeški,
 Da sodi kot sodnik ga strog.

III.

Ko se vsa narava vzbuja,
 V cerkvi pesem se glasi:
 „Smrt je zmagal, aleluja,
 Vse Gospoda naj slavi!“

K novemu budi življenju
 Slavno vstali nas Gospod,
 Kliče k pravemu vstajenju:
 Iz grobov pregreh in zmot.“

Veličastna pesem slave!
 Ves napolni zemlje krog,
 V svitle povzdiguje višave
 Sreca zemeljskih otrok!

Bogdan.

Za piruhe.

(Spisal Bogdan.)

Hodil je po sobi gori in doli, rožljaj s sabljo, vstavil se pred ogledalom, pogladil si brke, dejal čepico raz glavo ter si uredil lepo-svedraste lase, vzal krtačo in potegnill ž njo po uniformi, na kateri ni bilo niti najmanjšega madeža, dà, niti praška. Gumbi so se svetili kakor da bi bili zlati, na ovratniku sta se blesteli na desni in levi novo prišiti zvezdi. Sam sebi se je smehljaj zadovoljno in sladko, kakor bi hotel reči: „Ali nisem krasen dečko?!“ — Bil je v resnici jeden najčilejših častnikov naš Vladimir Dolar. — Obleče plašč, natakne si rokavice, pogleda se še enkrat v zrcalu, potem pa zapusti sobo. Bilo je ob poljednajsti uri dopoldne.

Prišedši na ulico se zavije tesnejše v plašč. Sablja žvenketa po tlaku in marsikatero oko se ozre tudi z druge strani ceste, na brhkega častnika. — Pride do

majhne, pa ukusno zidane vile, zavije v vežo, prime sabljo, da se ne bi vlekla po tleh in steče gori po stopnicah. Na desni strani stopnic, nad vratmi je bila pritrjena posetnica (vizitka) z napisom: Amalija Selak, c. kr. polkovnika vdova. V stanovanje je bil napeljan brzobjav. Častnik pritisne na gumb in čez nekaj trenutkov se odpro vrata.

„Ti Vladimir? — Bog te sprimi!“ vzklikne gospa. Poteze njenega obraza so pričale, da se ji ni treba boriti s teškim delom za vsakdanji kruh. Isto je dokazavala njena mehka roka, ki je stisnila častniku krepko desnico. Njeni lasje pa so bili beli kakor sneg, dasi ji ni bila še napočila življenja zimska doba, pač pa pozna jesen. — „Kje pa je Malčika?“ vpraša Vladimir in se ozre krog sebe po vsej sobi. „K maši je šla in rekla je, da bo molila potem pred Najsvetejšim, ki je danes izpostavljeno in da je ne bo pred dvanajsto uro domov.“

Nekak izraz nevolje šine po teh besedah gospe Selakove čez lepo lice nadporočnikovo. „Mislil sem, da pojdeva na drsališče. No pojdem pa tudi jaz za trenotek v cerkev“, pristavi z bolj prisiljenim glasom. „Prav, prav, Vladimir, le pojdi tudi ti izmolit očenaš, da bi bila srečna vajina zveza“. Toplo stisne blaga gospa zaročencu svoje ljubljene hčere roko, katero Vladimir poljubi. — Ko pride na ulico, zavije res proti cerkvi, mrmra pa sam seboj: „Jaz ne vem, česa išče vedno v cerkvi, in celo zdaj v veselih predpustnih dneh! Res jo ljubim iz dna duše, a ta njena pobožnost mi ne ugaja. — to ni za olikano dekle. No, kedar bo moja žena, ustreže mi gotovo, že iz ljubezni do mene. Stopi v cerkev in obstoji pri kropilnem kamnu. Skoro prazna je bila prostorna cerkev. Pred altarjem ni bilo mašnika, toda dim, ki se je dvigal iznad sveč, je pričal, da jih je cerkvenik ravnokar pogasil. Tam pred altarjem ugleda njo, ki jo je iskal. Zamaknjena kleči, da je ne vzdrami niti rožljanje njegove sablje. Nekaj časa stoji in gleda svojo ljubljeno zaročenko. Solnce prodira skozi okno in njegovi, dasi še slabi žarki se razlivajo po preprogi, pogrnjeni po tleh pred altarjem, in lijejo čez glavo mladence, da se ji leskečejo lasje kakor zlato. Kaj se pač vse godi v srcu ženinemov, ko gleda svojo nevesto! Vladimir je bil sicer ganjen, toda versko-mlačen, dà, skoro sovražen božji resnici, ni mogel moliti. Zato kmalu odhiti iz cerkve in zavije proti drsališču.“

Nekaj v kožuhovino zavutih dam in gospodov je držalo po ledu. Tu se je jeden vrtel v krogu, tam sta se dva kosala, kateri bo hitreje dospel do konca drsallišča, ki je segalo do železnega mostu. Onkraj mosta pa je bila le ozka proga odločena za drsalce, ki so hoteli dospeti do jezera; na sredi pa so lomili delavci led in ga vlačili iz vode.

Naš znanec se ni mnogo menil za druge drsalce, zapodil se je po ozki progi naprej proti jezeru. Zamišljen ni pazil mnogo na pot, ki je bila, kakor rečeno, ozka in polzka. Naenkrat, da sam ni vedel kdaj in kako, mu uide noga z leda v vodo, telo se nagne na jedno stran, mladenič se sicer izkuša obdržati v ravnotežju, toda zastoj, — na hrbet pade v vodo! Voda je bila globoka in obleka, ki se je hitro napila vode, ga je vlekla k dnu. Bil je dober plavač; zažene se proti sredini, kjer so stali delavci, lomeči led. Poprijeti se hoče kosa ledu, a gladki led se mu izmakne iz rok, Vladimir pa izgine pod vodo. Vendar se požene še enkrat proti sredini. Skoro bi bil zopet izginil pod vodo, da nista dva delavca zasadila v njegov plašč kljukastih drogov, s katerimi sta vlačila led iz vode. Na pomoč so jima prišli še ostali delavci in posrečilo se jim je izvleči častnika iz vode. Brez zavesti pade Vladimir na led. — — — —

* * *

Kako ti je, Vladimir, ali te še glava boli, ali ti je mraz, hočeš li še jedno odejo? Kaj ti pa najbolj diši, ali mehko, pečeno meso, ali kuhano sadje? Žejen si tudi, kaj ne da? Čakaj, nalijem ti črnega vina; ali bi rajši limonado? — Tako je govorila in vpraševala vse vprek Selakova Malčika, sedeča s svojo materjo ob postelji bolnega Vladimira. Strah, napor in ledeno-mrzla voda je vrgla krepkega moža na postelj. Zdravnik je sicer dejal, da ni nobene nevarnosti. „Gospod nadporočnik se je močno prehladil, potrebuje gorkote, krepkih jedij in mirú, čez dobrih 14 dni bo pa lahko zopet vstal.“ Tako je tolažil zdravnik Malčiko, vendar je plačala ljubeča nevesta in si prizadevala vse storiti, kar bi moglo hitreje pripomoči njenemu ženinu k zdravju. — „Ne skrbi, Malčika, in ne trudi se, saj mi je že odleglo, in kmalu pojdeva lahko vkupaj drsat se,“ prigovarjal je bolnik svoji zaročenki.

„Na led ne pojdeva letos več, dragi moj. Led je že slab; darujva Bogu to zabavo. Oh, Vladimir, kaj bi bila počela, ko bi bila izgubila tebe! Kaj ne da, kedar ozdraviš, pojdeš zahvalit Boga za rešitev, za milost, da ni pripustil, da bi se bil moral nagloma ločiti s tega sveta!“

„Ustrežem ti, Malčika, kakor hitro vstanem.“

„Ne zaradi tega, da ustrežeš meni, temveč, da se izkažeš hvaležnega svojemu dobremu nebeškemu rešitelju.“ — Tako je dan na dan prigovarjalo pobožno dekle svojemu ženinu. — — — —

Odbegel je mrzli svečan in prisijalo je toplo suščevo solnce. Sneg je ginil, led je pokal, na solnčnih brdih so zaduhtele prve vijolice, kos in ščinkovec sta tekmovala, kateri bo lepše žvižgal; oba pa je prekričal vrabec, tako, da sta kar utihnila. Ščinkovec je sfrčal med veje, kos pa je gledal nem pred se in si mislil: Je že tako na svetu — „kedar se dere kričač, modri možaki molčé.“ — Jezil se pa ni samo kos nad kričavim predrznežem, temveč tudi Vladimir, ki se je izprehajal s svojo zaročenko po solncu. Tudi njega so bolela ušesa, ko vrabci niso hoteli prenehati s svojim vpitjem. — Gospa Selakova je bila sela na klop in topli solnčni žarki

so jo ogrevali. Vladimirju in Malčiki pa je polnila žile bolj vroča kri, zato sta se kmalu naveličala solnce in začela hoditi po drevoredu gori in doli.

„Glej, Malčika, kako se vzbuja zdaj nekaj dni vse v novo življenje, odkar ljubim tebe. Kmalu napoči Velika noč; povej, draga moja, kaj ti naj dam za piruhe?“

Ljubeznjivo pogleda dekle svojega zaročenca in odgovori: „Vladimir, jedno željo gojim že dolgo, — ali mi jo boš izpolnil?“ Vneto ji stisne častnik roko in vzklikne: „Kaj vprašuješ? Saj veš, da sem najbolj zadovoljen, če morem razveseliti tebe; izrazi torej svojo željo!“

„Zadnjikrat, ko sem ti pripovedovala, da sem bila pri velikonočni izpovedi, rekel si nekako prezirljivo: »Jaz ne vem, da moreš tako visoko ceniti take pobožne navade! Jaz nisem bil pri izpovedi že, odkar sem nehal biti dijak.« Dragi moj, nedavno te je Bog tako dobrotljivo rešil smrti, ohranil te tebi in meni, — bodi Mu hvaležen, opravi letos velikonočno dolžnost vsakega kristijana!“

(Konec prihodnjic.)

Božja kazen.

(Povest iz Črnogore, Slovincem priobčil Fr. O.)

(Dalje.)

Prišel je dan ločitve, Luka popolnoma ozdravel, je jemal slovo od svojih ljubeznjivih dobrotnikov, in solze ginjene hvaležnosti so se mu lesketale v očéh. Teško, prav težko mu je bilo se ločiti od vrlega starca in njegove nežne milosrdne hčere, toda srce mu je gojilo gorečo željo, skoro zopet videti svoje stariše in jih razveseliti z nenadnim prihodom.

Gostoljubni ranocelnik ga je precej daleč spremljal in se je potem vrnil domov z veselo zavestjo, da je kot zdravnik spolnil svojo dolžnost; Luka pa je hitel k skalnatim goram, ki delé Albanijo od šumovite Črnogore.

Na potu, ki se vije med skalnatimi stenami v prelomih, sreča stari Juro prežajočega Ivana, in ta ga s temi le besedami nagovori:

„Si li iz vasi Manije?“

„Tam sem doma“, je odgovoril sivolasi starec, „pa kaj želiš?“

Ivan: „Ali poznaš Rodičevo rodbino?“

Juro: „Prav dobro jo poznam, saj sem njen žlahtnik.“

Ivan: „V resnici? To me prav veseli. Povej mi torej, starec, ali nisi bil pred nekoliko tedni v Budvi na sejmu, kjer se je jeden tvoje rodbine z nekim Črnogorcem razprl?“

Juro: „Čul sem o tem prepiru govoriti, da so Črnogorci morali zbežati in da so enega izmed njih celo nevarno ranili.“

Ivan: „In pred teboj stoji njegov maščevalec, ki ne miruje, dokler se ne bo nad rodbino morilca svojega brata maščeval. Le prelita kri tvoje rodbine ga zamore spet pomiriti. Hajdi tedaj z menoj!“

„Kam?“ ga je Juro ves prestrašen vprašal ter stopil za korak nazaj.

„V Črnogoro, v mojo domovino, da tam na grobu matere spolnim, kar sem jej prisegel. Naprej tedaj!“

„Kaj sem slab starček ti žalega storil, da me tako silno napadaš? Mladenič, ti se motiš! Jaz nisem bil pri onem krvavem tepežu.“

„Pa ti si iz rodbine onih prokletih mož, ki so mojega brata vstrelili, da mi je potem mati od žalosti umrla,“ mu je odgovoril Ivan; oči so se mu pri teh be-

sedah lesketale in je škripal z zobmi. Jaz sem prisegel, da prej ne mirujem, dokler vse Rodičeve rodbine ne pokončam. Ti si prvi na vrsti. Naprej tedaj, star potepuh!“

S temi divjimi besedami je Ivan z zobmi zaškripaje ubogega slabega starca sunil, da je skoraj padel, ter se mu je grozil, da ga prebode, ako besedico črhne in se brani iti ž njim.

V teh neugodnih razmerah se je ubogi mož moral svojej žalostni osodi udati, in spomin na svojo zapuščeno hčer ga je primoral s solznimi očmi razburjenega Ivana prositi, naj mu prizanese in ga pusti v miru; toda goreča prošnja ni omehčala mladeničevega kamenitega srca. Molčal je torej zaupaje v Boga, ki nedolžnih zapuščenih sirot ne zapusti, ter je voljno pred svojim mučiteljem korakal na strme gore.

Ko sta dospela na vrh gore in za nekaj časa počivala, je Juro žalostno zrl doli v dolino, od katere se je moral tako nenadno in morda za vselej ločiti. Oči so se mu v solzah topile, ko je gledal svojo hišo, kjer je ljubezniva hči kosilce mu pripravljaje ga že pričakovala.

„Ah, drago, ljubeznivo dete!“ je starček zdihoval, tako nenadoma se moram ločiti od tebe; še toliko časa mi ni dano, da bi te še enkrat na čelo poljubil, na prsi pritisnil in blagoslovil! Priporočam te revno siroto usmiljenemu Bogu! On te gotovo ne bo zapustil.“

Živa vera v božjo previdnost ga je tolažila, da je mirno in tiho korakal pred svojim silovitim mučiteljem.

* * *

Stari Marko Negovič je sedel pred svojim pragom v senci figovih dreves. Nevoljno je že pričakoval svojega sina Ivana, da skoro zvé, ali se mu je maščevanje posrečilo ali ne. Že od mladih let je hudo črtel Albance in je bil prešnja leta večkrat v ljutem boju ž njimi, ter si je dostikrat priboril dobrega plena, dostikrat pa se je tudi vrnil ves posut z ranami, in zato je bil zdaj bolehav in nesposoben za bojevanje. To je drznega pa oslabiljenega moža jako jezilo, še bolj pa ga je srdilo to, da se mu je izgubil sin Luka, in da mu je umrla žena od žalosti. Sovražstvo do Albancev mu je torej z novo močjo gorelo iz očes.

Krvno maščevanje, ki nasprotuje vsem božjim in človeškim postavam, nahajamo še zdaj pri Arabeih in drugih vojnih in neomikanih ljudstvih v Aziji in Afriki, in je tudi tam pa tam še navadno pri prebivalcih v Črnigori. Ta strašna navada tirja, da če kdo koga ubije, se njegov najbližnji žlahtnik mora maščevati s tem, da ubije morileca ali koga drugega njegove žlahte. Oče maščuje sina, sin očeta, brat brata itd. To ubijanje gre od rodú do rodú in se dostikrat prej ne konča, dokler ena teh rodovin ne izumrje.

Pač smemo biti srečni, da živimo v domovini, kjer nas modre postave pred tim divjim nasiljem branijo, kjer nas sv. vera in prava krepost učite ljubiti svojega bližnjega kakor samega sebe. Ker to nekrščansko in strašno maščevanje večkrat po sto rodbin pokonča, vidimo, da je osvetohlepnost najstrašnejša vseh strasti, v katerej se človek poniža do neumne divje zveri. Ne pozabimo torej nikdar božjih besed, katere nas je naš Zveličar učil: „Ljubite svoje sovražnike!“ On je za one molil, ki so ga sovražili. On se ni maščeval nad svojimi sovražniki, pravi sv. Avguštín, ampak se je za njih zveličanje daroval; on svojih mučiteljev ni preklinjal, temuč je za-nje molil.“

Stari Marko žalibog teh svetih besed ni spoštoval, temuč se je, kakor tudi njegov mlajši sin Ivan, pre-

pustil vsem občutkom svojega strastnega srea, ter ni nikdar pomislil, kam ga bo ta osvetohlepnost še gnala. Ves v mislih zatopljen je tedaj tukaj sedel in včasih zrl v daljino, da bi videl, če se mu sin Ivan že vrača. Kar na enkrat pa začuje poznan glas: „Oče Marko, evo me veselega in zdravega! in sin Luka skoči k njemu ter ga veselo in ginjeno objame.

„Ali je mogoče?“ vzklikne starec ves začuden, in otemnelo obličje se mu razvedri; tedaj še živiš, moj sin, in mi smo te že zdavno mrtvega mislili in smo po tebi žalovali!“

Luka je svojemu očetu vse na tanko pripovedal, kar se je ž njim zgodilo od onega dné, ko so ga Albanci bili ranili in ga je brat bil prepustil groznej osodi. „Veruj mi! je dejal, Albanci so boljšega srea, nego smo mi, in se bodo gotovo radi z nami spravili, ko bodo videli, da nas je volja ž njimi v miru živeti.“

Pri poslednjih besedah se je Markovo obličje spet stemnilo in je sinu to-le odgovoril: „Pravi mir kraljuje le v grobu, kjer ga je moja žena, tvoja mati, tudi našla; žalost po tebi jo je pokosila.

„Ah, draga mati!“ je Luka vzdihnil ves osupnjen, in solze so mu zalile oči ter so mu tekle dol po obledelem licu. „Veselim sem se, da jo bodem zopet videl, in zdaj mi mora ta žalostna novica vzeti vse veselje!“

„Premagaj to žalost, sin moj!“ je dejal oče Marko, zdaj ti ne sme nič družega biti na misli, nego povračilo. Rodičeva rodbina o Maniji je kriva tvoje nesreče in smrti tvoje matere, ona se naj tedaj zavoljo tega pokori s svojo krvjo!“

(Konec prihodnjic.)

Gospodarske stvari.

Breja kobila in ožrebanje.

Konjereja je samo tistemu od dobička, ki nima zraven svojih kmetijskih voženj postranskega zaslužka s konji. Nikakor torej ne kaže, da bi cestni vozniki ali kočijaži držali kobile za pleme in bi ž njimi težko ali hitro vozili. Kmet pa more za svoja počasna poljedelska dela vprezati brez slabih nasledkov tudi breje kobile, sevéda preobkladati jih ne sme. Kdor bi v drugi polovici brejosti kobilu preobkladal, ali jo hitro podil, tisti naj sam sebi pripiše, ako zvrže, zboli ali celo pogine.

Kake tri tedne pred porodom naj neha kobila delati, ali vendar naj se ne priveže k jaslim, ampak naj svobodno hodi po hlevu. Izkušnje govore namreč, da se kobila lažje ožrebi, ako je do poroda počasno hodila, nego druga, katera je bila vedno privezana.

Brejo kobilu je treba tečno hraniti. Zakaj? Zato ker mora razun sebe tudi svoj sad preživiti. Mladič potrebuje hrane že v materinem telesu in njo dobiva samo od svoje starke. Če se torej breja kobila prelabo hrani, hujša sama, ali zraven se tudi žrebe ne more dobro razviti. Posebno v drugi polovici brejosti je pokladati več klaje, ker mladič raste ter potrebuje dan na dan več hrane. Sevéda pa s tem nikakor ne mislim trditi, da se mora kobila čezmerno pitati.

Dobro seno, rezanica, oves in včasih malo paše — to je najprikladnejša klaja za breje kobile. Klaja se ne sme izpreminjati; tako n. pr. se ne sme dati danes same rezanice, drugi dan samo sena, tretji pa sena in ovska, ampak dan za dnevom naj se poklada jednaka krma. Tudi je bolje češče polagati in po manj, kakor pa naenkrat preveč. Jeden teden pred ožrebanjem naj se pri-

trga malo klaje in tako naj se hrani do poroda, da ni žival preveč napolnjena in da ložeje porodi.

Breja kobila naj ima v hlevu dovolj čiste nastelje, da se more počiti. Na prepih, t. j. blizo vrat naj se ne postavlja.

Hitra vožnja je škodljiva, ker provzroči večkrat zvrženje. V tem oziru je škodljiva tudi težka vožnja, pa ako trpi tudi samo en trenutek, recimo da samo premakne težko pezo. Dalje prouzročujejo zvrženje te-le škodljivosti: Udarci na trebuh, kiselo, plesnjivo, blatno ali zaduhlo seno, rž, debelača (sirek), zmrzla trava, premrzla ali izprijena voda itd.

Kobila nosi poprečno 11 mesecev, ali natančneje povedano 393 dnij.

Ko se bliža čas storitve, odločiti je kobilo od drugih konj. Najbolje je, — ako ni posebnega hleva zato — da se ji napravi v hlevu ograjen, precej velik prostor, ki se mora dobro nastlati. Tukaj naj čaka kobila storitve, ali naj se ne priveže. Pred porodom je vse štiri podkve sneti.

Pri pravih porodih ni treba nič pomagati. Pomaganje bi utegnulo namreč več škoditi, kakor koristiti. Pri težkih porodih pa naj se nemudoma pošlje po živinozdravnika, ali vsaj po človeka, ki je v tem poslu nekoliko izurjen. Ako ne pride kmalu po ožrebenju trebilo (posteljica) od kobile, takrat je nevarnost velika. Pri kobili se to sicer redko dogodi, ali kedar se pripeti, je treba hitro živinozdravniške pomoči, ker drugače je žival izgubljena. Pri kravi ni tolike nevarnosti, ako trebilo tudi za par dnij izostane.

Po porodu je skrbeti, da se mladič in kobila ne prehladita.

Kobile imajo navado, mladiče po ožrebenju oblizati. Ko je žrebe suho, pomaga si na noge ter skuša priti do vimena. Ako ne more lahko vstati, treba mu je pomagati ter ga pripeljati do vimena ter mu, če treba, vtakniti sisek v gobec. Nekatero mlade kobile, ki se prvič ožrebe ali pa jako občutljive kobile, ne pusté žrebet sisati. Tu je potrebno žrebeta čuvati poškodovanja. Kobili se dá dobre hrane, vzdigne se ji prva noga, ali se v sili noge celo zvežejo. Mirno in prijazno ravnanje je pri tem glavna stvar, katera navadno pomaga, da pusti kobila mladiča pod vime.

Vsled ožrebenja utrujeni kobili naj se privošči počitek. Po nekod imajo navado, da dajejo kobilam po porodu mlačne otrobove vode, ali v vinu namočenega kruha. To je sicer umestno, ali povsem potrebno pa tudi ni. V prvih osmih dneh po ožrebenju naj se poklada kobili navadna klaja, fino seno in nepokvarjen oves v manjših porcijah ali za to bolj pogostoma. Za pijačo pa naj služi postana voda, ker premrzla bi škodovala.

Prvih 14 dnij po porodu se ne sme kobila vprezati; kasneje pa naj se začne s počasnimi deli, ker drugače se lahko prežene ter oboli.

Franjo.

Drobiž.

Straža pred Najsvetejšim. Nek afrikanski misijonar je vzel v glavno mesto seboj malega zamorčka. Ondi sta šla mimo palače kraljevega namestnika, pred katero je gori in doli korakala straža. Malemu zamorčku je bilo to tako zelo všeč, da je misijonarja radovedno vprašal: „Oče, kaj dela vojak pred to hišo?“ „To je straža, moj dragi.“ „Kaj pa straži tukaj?“ „Glej, moj sinko, v tej hiši stanuje kraljev namestnik, katerega

uboga vse mesto. Da se tedaj temu imenitnemu gospodu kaj žalega ne zgodi, ga straža varuje. Pa tudi radi časti, ki se guvernerju spodobi, stoji straža pred njegovo palačo.“ — Zamorček si je dobro zapomnil besede učениkove. Ko se povrnela domov, poiskal je takoj svojo otroško puško in sabljico, katero je od misijonarja v dar sprejel ter je zjutraj zgodaj hitel v cerkev. Tukaj se s puško na rami in s sabljo predpasan postavi pred tabernakelj, ter svest si svoje moči, mogočno stopa sem in tje. Misijonar pride maševat. Kako ostrmi, ko zagleda malo črno stražo pred tabernakeljnom. Pokliče jo v zakristijo rekoč: „Alojzij, kaj pa delaš tukaj?“ „Oče, na straži sem.“ „Zakaj?“ „Zato, da se Jezusu nič žalega ne stori.“ „Saj Jezus ni general, ne guverner.“ — „Jezus je še veliko več, kot to!“ odgovori mali zamorček. Misijonarju je bil mali stražnik tolikanj všeč, da ga je očetovsko objel in v pričo vseh njegovih tovarišev pohvalil.

Kosciuszkotov konj. Poljski junak Kosciuszko poslal je vojaka z darilom v mesto in sicer na svojem lastnem konju. Ko pride vojak nazaj, pravi: Gospod general, jaz več ne jezdim na vašem konju, če mi tudi vašega mošnjička zraven ne daste, kajti kolikorkrat sva srečala kakega ubožca, je konj obstal in sicer za toliko časa, da sem obdaroval reveža, in ko nisem nič več imel, moral sem se tako vèsti, kakor bi res kaj dajal.

Uganke.

Skakalnica.

ja,	pev-	jec	sre-	jem	ved-
la-	šern.	vkvar-	cu	moj	brez
že;	Kran-	če	je	no	s pet-
Pre-	že-	Slep	mu	dnar-	vmr-
je,	ka-	ži-	Fran-	se	os-
on	ce	kdor	le	vi,	ja.

—pl—

Rešitev sestava v 6. številki.

1. Žužemberk, 2. ime, 3. Vilagoš, 4. lim, 5. jutro, 6. Emil, 7. narcis, 8. jablan, 9. Asisi, 10. semit, 11. ribar, 12. Elija, 13. črm, 14. eben, 15. nebo, 16. povest, 17. otočan, 18. Terezija.

Življenja srečen pot,
Anton Martin Slomšek.

Smešničar.

* Sodnik: „Jaz vas nisem obsodil, ampak paragraf.“
Obsojenec: „Drug se izgovarja na drugega. Kje pa stanuje tisti gospod Paragraf?“

* Nedeljski lovec po končanem lovu: „Sam zlomek ti ga vedi! Bašem kakor drugi, merim kakor drugi, strelim kakor drugi, pa ne ustrelim nikdar kakor drugi!“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.
Odgovorni urednik Iv. Terselič.
Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.